

Dit boek is opgedragen
aan deze buitengewone
ontdekkingsreizigers:

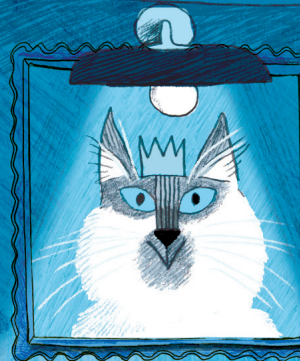
AUTUMN: KATTENCOWBOY

BEN: MONSTERTEMMER

ROUX: DRAGENRIDDER

KONING WELLINGTON

— De — Zwam Krant

GEHEIM NIEUWS VOOR ONTDEKKINGSREIZIGERS
DINSDAG 9 OKTOBER

DE WERELDBEROEMDE ONDERZOEKERS
FILOMENA & BERTRAM DE WILDE
REDDEN *BABY* VAN
HONGERIGE TIJGER

AFGELOPEN DINSDAG hebben de wereldberoemde ontdekkingsreizigers Filomena en Bertram de Wilde vlak na etenstijd een baby gevonden die door het oerwouderig-

ste oerwoud rondkroop. Het negen maanden oude kindje werd achternagezeten door een reusachtige likkebaardende tijger en zou waarschijnlijk zijn opgepeuzeld als de heer

en mevrouw De Wilde niet snel hadden ingegrepen.

Zonder enige angst voor haar eigen veiligheid werkte mevrouw De Wilde de tijger tegen de grond en lijmden zijn kaken (tijdelijk) dicht met een handige tube superlijm. Meneer De Wilde bond de poten van de tijger met een liaan aan elkaar, gaf hem met zijn schoen een klap op zijn neus en voerde de hongerige baby zijn laatste boterham met ei.

Als meneer en mevrouw De Wilde de ouders van het meisje niet kunnen vinden, willen ze het adop-

MIJN VADER IS EEN EENHOORN!
LEES VERDER OP PAGINA 25

teren. Je kunt je afvragen of het verstandig is dat zij een baby in huis nemen.

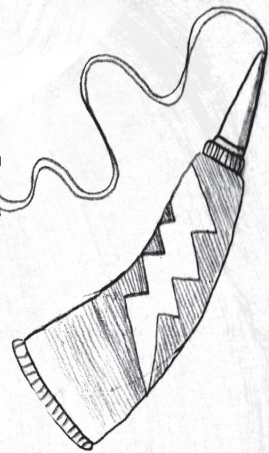
Het gerucht gaat dat het huis aan de Snoepjesstraat nummer 47 in het rustige stadje Veenbroek een 'toevluchtsoord' is voor exotische en gevaarlijke Wezens die uit hun natuurlijke leefomgeving zijn verstoten. Meneer en mevrouw De Wilde schij-

nen deze beesten te hebben 'gered' tijdens hun vele ontdekkingsreizen door de Onbekende Wildernis.

Afgelopen maand schreef DE ZWAMKRANT dat de familie De Wilde een kobold in huis had genomen. Mevrouw De Wilde wist onze verslaggever te vertellen dat de kobold bij haar ouders was weggestuurd omdat ze stie-

DR. KNARSERS EXTRA STERKE SUPERLIJM

DE STERKSTE LIJM VAN
DE ONBEKENDE WERELD!

kem aardappelsalade had gegeten in plaats van hun normale kost: kleine kinderen. Meneer De Wilde vertelde dat de kobold definitief op nr. 47 zal blijven wonen en vast een 'geweldige babysit' wordt. Met hun steeds verder uitdijende verzameling vreemde, magische en ongetwijfeld gevaarlijke Wezens (en met nu weer een kleintje in huis) moet de familie De Wilde erg op zijn tellen passen. Het zal niet lang meer duren voordat de andere bewoners van de Snoepjesstraat merken dat er bij hen iets vreemds

STINKT HET BIJ U THUIS?

GEBRUIK DAN...

**Koppige Vlekken en
Stank Verwijderaar**

**VAN MEVROUW
BORSTELBIL**

aan de hand is. Iedereen uit de Onbekende Wereld weet dat dat tot allerlei vreselijke problemen kan leiden.

- EEN -

SNOEPJESSTRAAT 47

Indigo de Wilde was een normaal meisje van elf jaar. Grotendeels. Ze hield van donuts en schaatsen en van haar broertje, Quigley, maar ze hield niet zo van rekenen, stofzuigen en huiswerk maken.

Indigo had wel een paar dingen die niet helemaal normaal waren: haar familie,

om te beginnen. Indigo's ouders, Filomena en Bertram de Wilde, waren Wereldberoemde Ontdekkingsreizigers. Ze reisden de hele Bekende en Onbekende Wereld over, op zoek naar nieuwe en gevaarlijke Wezens. Meneer en mevrouw De Wilde hielden van alles wat griezelig of beestachtig was, wat een vacht of schubben had, en als het ook nog vuur spuwde of een mens met huid en haar kon opeten, was het helemaal geweldig. Indigo's ouders hadden niet alleen haar van een verschrikkelijke mensenetende tijger gered, maar ook haar kleine broertje.

Quigley was nog maar een baby'tje geweest toen Filomena en Bertram hem in een drakenest hadden gevonden, halverwege een uitbarstende vulkaan. Maar hij was niet ongedeerd gebleven; de draak had zo oorverdovend hard gebruld dat Quigley er letterlijk doof van was geworden. Indigo kende niemand die zo slim

was als Quigley, en al snel kon het hele gezin in gebarentaal met elkaar praten.

Het probleem met ouders die Wereldberoemde Ontdekkingsreizigers waren, was dat ze niet vaak thuis waren. Ze moesten altijd met Belangrijke Expedities mee, dus Indigo en Quigley moesten vaak op het huis passen, en op alle magische Wezens die daar woonden.

Dat was meestal wel leuk, want dan konden ze hele bergen ijs eten en tot laat opblijven, maar soms was het ook wel een beetje vervelend om de baas in huis te moeten zijn. Ze konden bijvoorbeeld nooit vriendjes of vriendinnetjes te logeren vragen, uit angst dat die door een kobold werden opgegeten.

Indigo en Quigley woonden op Snoepjesstraat 47. De straat zelf was vrij normaal – het wegdek had de bekende saaie kleur grijs, er groeiden een paar iele bomen en langs het trottoir stond een heel regiment aan lantaarnpalen.

Maar als je wat beter had gekeken, wat bijna nooit iemand deed, zou je hebben gezien dat de boom voor nummer 47 er een beetje anders uitzag: de takken waren in vreemde vormen gedraaid, waardoor hij net een knoestig en verweerd oud monster leek.

Als je nog wat beter had gekeken, zou je hebben gezien dat het saaie stuk grijs voor nummer 47 fonkelde, alsof er piepkleine diamantjes in het asfalt zaten.

En als je je ogen tot heel kleine spleetjes had samengeknepen, heel hard had getuurd en je

wenkbrauwen op en neer had laten wiebelen, dan had je gezien dat de lantaarnpaal voor nummer 47 een heel vage groene gloed gaf.

Nummer 47 was gigantisch. Indigo wist niet eens zeker of ze weleens in alle kamers was geweest, terwijl ze hier al jaren woonde.

Indigo hield zo zielsveel van het huis dat het pijn deed in haar borst. Alle andere huizen in de straat waren klein en vierkant en hadden de lichtbruine kleur van oude broodkorsten, maar nummer 47 was een woeste uitspatting van roze, groen, blauw en oranje waar je ogen spontaan van gingen tranen, en dat vond Indigo juist leuk.

Ze vond het leuk dat haar huis ronde ramen, stervormige ramen en ramen met ruitjes in verschillende kleuren had. Vooral het reusachtige glas-in-loodraam met de eenhoorn op de zesde verdieping vond ze leuk. Ze vond de torentjes leuk, de overwoekerde tuin met elfjes, de biblio-

theek waar de kudde snorkelfanten woonde en de serre die bomvol stond met mensetende planten.

De vele daken van het huis telden zeventien schoorstenen die alle kanten op staken, en Indigo vond ze allemaal leuk. Sommige schoorstenen hadden de vorm van een kurkentrekker, en er was er ook een bij die regenboogkleurige rook uitblies, maar Indigo's lievelingsschoorsteen was de roze op de tweede verdieping die elke keer dat de haard werd aangestoken 'Jingle Bells' liet horen.

Op de zesde verdieping had een zwerm glinsterende glamingo's (de glamoureuze versie van de flamingo) fonkelende nesten gebouwd. Helemaal boven op het allerhoogste dak stond een verroeste oude windvaan in de vorm van een varken dat een broodje at en die alle kanten op draaide, ook als er amper wind stond.

Kortom, nummer 47 was geen normaal huis.

